

GJYKIMI MBI SHARËSIN E PEJGAMBERIT ﷺ

SHEJH SULEJMAN IBN NASIR EL ULVAN

GJYKIMI MBI SHARËSIN E PEJGAMBERIT ﷺ

Shejh Sulejman Ibn Nasir El Ulvan

Vëmendje: Kjo fetva është transkriptuar nga video-kaseta e shejhut me të njëjtin titull, ku është mbajtur në formën e ligjëratës nga ana e shejhut.

Po, janë transmetuar ixhma të shumta nga imamët e drejtë se, kushdo që e shanë të Dërguarin (ﷺ) me sharje të qartë, mbi të bie dispozita e kafirit (jobesimtarit).

Dhe prej atyre që kanë hulumtuar në këtë çështje, kanë studiuar me hollësi argumentet dhe kanë treguar ixhmain e dijetarëve në lidhje me këtë, është Shejhu'l Islam Ibn Tejmije (رحمه الله), në librin e tij "Es-Sarimu el-Meslul".

Në lidhje me këtë libër tregohet një ngjarje, e ka përpiluar këtë libër shejhu'l Islam vetëm për 3 ditë.

Dhe ky është një ndër librat më të mirë në mesin e Muslimanëve. Ibnu Tejmije nuk shkruante në ndonjë temë në të cilin garonin dhe merrnin pjesë të gjithë të tjerët.

(E ka përpiluar këtë libër si shkak i një ngjarjeje), kjo ngase një person nga banorët e Shamit, emri i të cili ishte Asaf, ishte i krishterë dhe kishte sharë Pejgamberin (ﷺ), Sulltani e vonoi vendimin për ekzekutimin e ligjit sheriatik mbi të, (ngase sharësi i Pejgamberit ﷺ mbytet, qoftë i krishterë apo Musliman i cili pas kësaj (sharjes) bën dalje nga feja).

Andaj Ibn Tejmije dha fetva për mbytjen e tij, kushdo që e gjen ta mbysë. Kur e kuptoi këtë (sharësi) iku, iu vu pas djali i axhës së tij, e arriti atë në fund të rrugës dhe ja këputi kokën.

Pas kësaj erdhi sulltani dhe e burgosi Ibn Tejmijen për një ditë, për shkak fetvas së tij, dhe njerëzit u grumbulluan tek sulltani në shenjë revolte, pse po e burgoste një alim i cili kishte dhënë fetva për mbytjen e sharësit të Pejgamberit ﷺ sikur mos të kishte ndikim fetvaja e tij nuk do të realizohej ligji i All-llahut mbi të, andaj sulltani u frikësua nga kjo dhe e liroi shejhun, pra shejhu qëndroi në burg një ditë të vetme.

Pas kësaj, Ibn Tejmije e përpiloi këtë libër, i cili u bë nga librat referencë tek dijetarët, në lidhje me kufrin e sharësit të të Dërguarit (ﷺ) dhe të gjitha dispozitave që kanë lidhshmëri me sharjen e të Dërguarit ﷺ.

Sa i përket meseles së vrasjes së tij (sharësit); nëse është Musliman, ixhmai i dijetarëve është i padiskutueshëm në obligimin e vrasjes e tij si shkak i daljes nga feja pas kësaj veprë.

Argument hadithi i Ibni Abasit, se Pejgamberi ﷺ ka thënë: "*Kushdo që e ndërron fenë e tij, vriteni atë!*"

Dhe në ndërrimin e fesë, janë dy forma.

Cilat janë, kush i din ato? (pyet shejhu te pranishmit)

(e pyet njërin nga të pranishmit), si e kupton hadithin: "*Kushdo që e ndërron fenë e tij, vriteni atë!*"?

Përgjigjet: Nëse del nga Islami.

Shejhu: Pse apo si ka dal nga Islami?

A do të thotë kjo se ai ka dal nga Islami në Jehudizëm apo si?

Shumë prej sekularistëve thonë se kushdo që thotë *la ilahe ila Allah* dhe falet e agjëron, nuk ka të bëjë me këtë hadith.

Njëri nga studentat thotë: Hadithi ka të bëjë edhe me atë që i përshkruhet Islamit.

Shejhu: Pra, në ndërrimin e fesë ka dy forma/variante: Që të dalë nga Islami në Jehudizëm, Krishterizëm apo Zjarrputizëm, kjo është varianti i parë.

Varianti i dytë është, që të vjen personi me ndonjë prej anulluesve të Islamit, këtyre personave ju kërkohet që të pendohen, nëse nuk pendohen vriten, dijetarët kanë divergjenca se sa ditë ju kërkohet apo ju jepet afat për pendim.

Më e sakta në këtë është ajo të cilën e ka zgjedhur emiri i besintarëve Umeri (رضي الله عنه) pra iu kërkohet pendim për tre ditë.

Me shpresë se ndoshta do të kthehen në Islam, në të vërtetën, e nëse jo vriten, nuk varrosen tek varrezat e Muslimanëve, nuk ju falet xhenazja, ka thënë i Lartësuari (kuptimi shqip): **"Dhe asnjërit prej tyre (mushrikëve) kur të vdesin, mos ia fal namazin (e xhenazës) kurrë, e as mos qëndro pranë varrit të tij."**

Për këtë arsye, Ali ibn Ebi Talib (رضي الله عنه) në kohën e tij u ballafaqua me njerëz të cilët i tejkaluan kufijtë, i bënë shirk All-llahut të Lartësuar.

Aliu (رضي الله عنه) i thirri ata, iu kërkoi që të pendohen mirëpo refuzuan, kur e pa këtë, urdhëroi që të digjen me zjarr, dhe të gjithë sahabët u pajtuan me vrasjen e tyre.

Ajo që transmetohet prej Ibn Abasit që ka qenë kundër, ai ka qenë kundër djegies me zjarr, mirëpo jo kundër vrasjes së tyre.

Ka thënë ibn Abasi, ashtu siç ka ardhur në Sahihun e Buhariut: *"Dhe po të isha unë, do ti mbysja, mirëpo nuk do ti digjia."*

Për shkak se Pejgamberi (ﷺ) ka thënë: *"Kushdo që e ndërron fenë e tij, vriteni atë!"*

E nuk ka thënë: "Digjeni!"

Nuk dënon me zjarrë vetëmse Zoti i zjarrit.

Ndërsa sharja e Pejgamberit (ﷺ) prej atyre të cilët i përshkruhen Islamit, edhe nëse pendohet, pendimi i tij pranohet në atë çka është mes tij dhe mes All-llahut.

Mirëpo haku i Pejgamberit nuk përfundon me kaq.

Vritet në mënyrë të obligueshme.

Ky është medh'hebi i shumicës dërrmuese të dijetarëve.

Dhe nuk i takon e drejta askujt që të ja falë hakun e Pejgamberit (ﷺ) të tjerëve.

Ngase Pejgamberi (ﷺ) nuk e ka autorizuar askënd ashtuqë të ja falë të tjerëve hakun e tij kur ai shkelet.

Një grup i dijetarëve kanë thënë: Kushdo që pendohet, All-llahu ja fal atij.

Sikurse sharja e All-llahut të Lartësuar, sharja e All-llahut është më e madhe sesa sharja e Pejgamberit, kështu thonë.

Nëse i falet sharja e All-llahut, gjithashtu i falet sharja e Pejgamberit, në këtë ka...

Ngase për sharjen ndaj All-llahut kemi dituri se All-llahu fal hakun e Tij, kjo ka ardhur tekst i qartë Kuranor: **"Nuk ka dyshim se Unë e fal atë që është penduar, që ka besuar..."**

Se thuhet ky ajet ka zbritur pas fjalëve të atyre që kanë thënë: *"All-llahu është Ai i treti i treve."*

Pra, kushdo që pendohet, All-llahu ja pranon atij pendimin.

Ndërsa haku i Pejgamberit (ﷺ) nuk pezullohet e as nuk falet, sepse ne skemi nga ta dim këtë, Pejgamberi (ﷺ) nuk ka thanë ndonjëherë që: "Kushdo që më shanë mua në të ardhmen, unë ja fal atij."

I Dërguari nuk e ka përmendur asnjëherë këtë.

Gjatë jetës së tij, ndonjëherë falte e ndonjëherë jo.

Ja ka falur disave të cilët e kanë sharë atë, mirëpo kur i tejkalonin kufijtë ndodhte që nuk i falte.

Kështu ndodhi me Nadhir ibn Harithen, urdhëroi që të vritet menjëherë.

E kur erdhi motra e tij, duke recituar poezi në shenjë dhimbjeje ndaj mbytjes së vëllait të saj, tha Pejgamberi (ﷺ): *"Sikur ta kisha dëgjuar para se të mbytet, nuk do ta kisha mbytur."*

Edhe pse ky transmetim është i dobët, mirëpo kjo e drejtë i takon të Dërguarit, kujt të do ja falë e kujt jo e dënon.

Ibn Ebij Sherh, i cili ka bërë ride (felëshim), fliste kundër të Dërguarit (ﷺ)

Dhe kur hyri në Islam dhe e strehoi atë Uthmani (رضي الله عنه), erdhi që të ja japë besën të Dërguarit (ﷺ)

I Dërguari e pezulloi pranimin e besës, ngase ky kishte hyrë në Islam pastaj kishte dal nga Islami dhe kishte folur ndaj Pejgamberit (ﷺ)

Mirëpo i Dërguari nuk mori vendim ndaj tij, me shpresën se dikush nga Muslimanët do ngrihet që të ia presi kokën... kur e pa i Dërguari se askush nuk po e bënte këtë, atëhere ia pranoi besën.

Dhe kur i lajmëroi për këtë, sahabët thanë: *"O i Dërguari All-llahut, pse nuk ka bërë me shenjë me sy (që të ja heqim kokën)?"*

Tha i Dërguari: *"Nuk i takon një të Dërguari që të bëjë hile vjedhurazi."*

Deri tani ne folëm për atë i cili e shan Pejgamberin (ﷺ) duke qenë Musliman.

Ndërsa sa i përket Ehlu Dhimmes (kufarëve që jetojnë brenda Shtetit Islam), nëse këta e shajnë të Dërguarin, në vrasjen e tyre ka mospajtim mes dijetarëve.

Prej dy mendimeve, më e sakta është që, kushdo që e shan të Dërguarin duhet të vritet, nëse pendohet, pendimi i tij është mes tij dhe mes All-llahut.

Tani, ky jobesimtar i cili është në Itali dhe e ka fyer Pejgamberin (ﷺ) ky edhe nëse hynë në Islam, obligohet vrasja e tij.

Ngase ky është haku i të Dërguarit dhe nuk mundet askush që ta pezullojë. Çdo njëri nga ehlul kitabët apo adhuruesit e idhujve i cili e shanë të Dërguarin, dhe pas kësaj hynë në Islam, nuk bie dispozita e tyre që duhet të mbyten.

Po, Islami i tyre është i pranuar, ngase nuk ka diçka që ja zhvlerëson këtë, mirëpo mbytja e tyre bëhet që të ruhet haku i të Dërguarit.

Ndërsa fjala e Pejgamberit (ﷺ): *"Islami i njeriut e fshin atë çka ka bërë në të kaluarën."*

Kjo është e vërtetë që kur njeriu hynë në Islam i falet e kaluara, mirëpo jo edhe haket e njerëzve.

Që të qartësohet kjo çështje, marrim shembull: Nëse një person nga ehlul kitabët vjen në vendet Muslimane duke qenë në garanci dhe bën zina me ndonjë nga gratë e Muslimanëve, pastaj ikën për në vendin (shtetin) e tij, pastaj e pranon Islamin, a do të thotë kjo që haku i kësaj gruas Muslimane është marrë?! Jo, haku i saj ende është ekzistent.

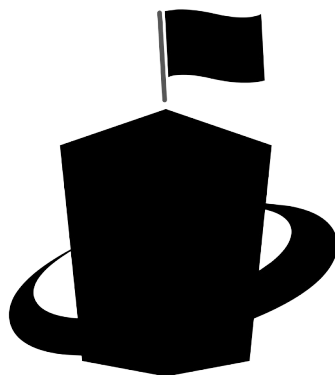
Ai ka hyrë në këtë vend me grananci dhe nuk ka qenë prej luftëtarëve, andaj haku i tij nuk bie.

Kështu nëse dikush ja cënon të drejtën Pejgamberit (ﷺ) kjo nuk bie në asnjë mënyrë.

Mund të thotë dikush: “Kjo gjë i bënë njerëzit që të irritohen nga Islami dhe të mos e pranojnë Islamin.”

Përgjigja: Së pari, ne nuk e ndalojmë askënd nga Islami dhe nuk e pengojmë që ta pranojë atë. Islami pranohet prej atij i cili e dëshiron atë.

Së dyti, kjo është çështje në të cilën ka mospajtime, mirëpo ajo që ne e kemi zgjedhur është mendimi i shumicës së dijetarëve (xhumhurit), njëkohësisht këtë e ka mbështetur edhe Shejhu'l Islam ibn Tejmije, sepse kjo është e drejtë e Pejgamberit (ﷺ) dhe e drejta është obligim që ti kthehet pronarit të saj.

Bejtul'Muhaxhirin